

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ RUDYARD KIPLING

Η ΦΤΩΧΗ ΜΠΙΖΕΖΑ

'Ακούστε την ιστορία ενός 'Αγγλου που αγάπησε μια 'Ινδή και πού πλήρωσε πολύ ακριβά την αγάπη του.

'Από μια άπομνηρη ονομασία μιας μεγάλης πόλεως των 'Ινδιών περνάει το ξεροπόταμο του 'Αμερνάθ. Στις δύο όχθες του ξεροποτάμου τα σπίτια δεν έχουν παράθυρα προς το δρόμο, γιατί οι 'Ινδοί δε θέλουν οι γυναίκες τους να βλέπονται με τον έξω κόσμο κι' αν ο Ντούργα - Καράν δεν είχε στο δικό του σπίτι παράθυρο, ή φτωχή Μπιζέζα θαχε τα χερσάκια της τώρα...

Του Ντούργα-Καράν το σπίτι είχε ένα παράθυρο, που έβλεπε προς το ξεροπόταμο. Και το παράθυρο αυτό, πού ήταν φραγμένο με χοντρά σιδερένια κάγκελα, ήταν το παράθυρο της κάρμαρας της μικρής Μπιζέζας, μιας 'Ινδής κόρης δεκαπέντε μόλις χρονών. 'Η Μπιζέζα ήταν άνηψιά του Ντούργα Καράν, κόρη της αδερφής του, και παρακαλούσε μέρα - νύχτα τους θεούς της να της στείλουν έναν άντρα πού να την αγαπάει.

Μια μέρα ένας 'Αγγλος - Χριστόφορος Τρεζέγο τ'ονόμα του - έτρχε να περάσει από το ξεροπόταμο του 'Αμερνάθ. Καθώς περνούσε κάτω από το παράθυρο της Μπιζέζας, σκόνταψε σε κάτι σωρούς χρώματα που ήταν εκεί κοντά και κόνταψε να πέσει. 'Εκείνη τη στιγμή άκουσε ένα μικρό γέλιο πίσω από τα κάγκελα του παραθύρου της Μπιζέζας.

'Ετσι για γούστο ο Τρεζέγο άρχισε να τραγουδάει ένα Ινδικό έρωτικό τραγούδι. Και μόλις τελείωσε την πρώτη στροφή, ένα «τσιγκ» των βραχιολιών μιας 'Ινδής άκούστηκε πίσω απ' τα κάγκελα, και μια γλυκεία και καθαρή γυναικεία φωνή άκουστηκε να λέη τη δεύτερη στροφή.

'Αλλά, στη μέση της τρίτης στροφής, η φωνή σώπασε απότομα. 'Ο Τρεζέγο περίμενε, μα δεν ξανακούστηκε τίποτα... Και σε λίγο ο Τρεζέγο έφυγε από κεί, άπορώνας ποιά νάταν αυτή πού τραγουδούσε...

Την άλλη μέρα αισθάνθηκε μια άκατανίκητη δύναμη να τον σπρώχνη προς το ξεροπόταμο του 'Αμερνάθ. 'Επήγε. Και μόλις έφτασε κεί απ' το παράθυρο άκουσε τη γλυκεία κοριτσιίστικη φωνή να τραγουδάει το ίδιο έρωτικό τραγούδι. 'Ο Τρεζέγο άπνιπτε από κάτω, και σε λίγο είδε τα χοντρά βραχιά σίδερα πού φράζανε το παράθυρο, να φεύγουν άπο τη θέη τους! Ποιος ξέρει πώς η Μπιζέζα είχε κατορθώσει να τα μετατοπίση και τώρα το παράθυρο ήταν άνοιχτό. 'Ενας εύκνητος και ρωμαλέος άνδρας σαν τον Τρεζέγο μπορούσε εύκολα να σκαφαλώσει στον τοίχο και να μη μείσει.

'Από τη βροχιά εκείνη άρχισαν να συμβαίνουν πολύ παράξενα πράγματα - τόσο παράξενα πού ο Τρεζέγο όλημερα άκομα σκέπτεται μήπως ήταν όνειρο.

Την ημέρα ο Τρεζέγο πήγαινε όπως πάντα στη δουλειά του, και κανένας δεν έμαθε ποτέ για τη Μπιζέζα και για τον έρωτά του...

Το βράδυ, ο Τρεζέγο έπαιρνε πάντα το δρόμο πού οδηγούσε στο ξεροπόταμο του 'Αμερνάθ, έπαινε με γοργό βήμα κάτω από το παράθυρο του σπιτιού του Ντούργα - Καράν, σκαρφάλωνε στον τοίχο, κι' έμπαινε στην κίμαρα της Μπιζέζας, της αγαπημένης του Μπιζέζας, της άνεψιάς του Ντούργα - Καράν. Π'ός δεν τον είδε κανείς και πώς δεν τον έπιασε κανμιαν ώρα και δεν τον έμαθαίρωσε ο Ντούργα - Καράν, ο Τρεζέγο δεν το σκέφτηκε ποτέ. Κανέναν κίνδυνο δε σκεφτότανε τα σκέφτηκε όμως αυτά έπειτα, όταν του πέρασε η τρέλλα του για τη Μπιζέζα, κι' έπαθε κι' αυτός κι' η Μπιζέζα του αυτά πού πάθανε...

'Ενα μήνα μετά τη γνωριμία του με τη Μπιζέζα, ο Τρεζέγο έτρχε να γνωρίση κάποια 'Αγγλίδα κορία, πού λόγιοι κοινωνικοί τον άνάγκαζαν να την περιλοϊπτεί ιδιαίτερος. 'Ηταν άναγκασμένος να της κρατήη συντροφιά και να τη συνοδεύει στους περιπάτους και στα κέντρα. Στάς 'Ινδίας, ένα τέτοιο πράγμα άν το προσέχουν ένας ή δύο Εύρωπαίοι, το προσέχουν διακόσιοι 'Ινδοί. Αυτό το σήηηουν έπειτα και τα διαδίδουν.

'Όταν συνώδεσε ο Τρεζέγο αυτή την κορία δε φαντάστηκε ποτέ ότι θα το μάθαινε και θα το παρεξηγούσε η μικρή Μπιζέζα. 'Αλλά, άπό κάποια όσ όσ όσ, διαδύθηκε το πράγμα και τέλος τώμαθε κι' η Μπιζέζα.

'Όταν είδε τον Τρεζέγο, τώκανε παράνοια φοιχτά. 'Η Μπιζέζα έπαιρνε τα πράγματα στα σοβαρά, μι' ίσοσε έλεύθερα, και δεν άκουγε τίποτα... Στην άρχη, μόλις άκουσε, ο Τρεζέγο γέλασε, κι' αυτό στενο-

χώρησε πολύ τη μικρή Μπιζέζα. Χιτυπούσε τα πόδια της χάρω κλαίγοντας με πείσμα, ποδαράκια μικρά και λεπτά πού χωρούσανε και τα δυό ο' ενός άνδρος παλάμη.

'Ο Τρεζέγο προσπάθησε να την παρηγορήση και να της δώση να καταλάβη ποιό λόγοι τον άπορηώνανε να συνοδεύη αυτήν την κορία - αλλά δεν το κατάρωωσε - στάθηκε άδύνατο να την κάνει να ηουχάση. 'Η Μπιζέζα τώπνε πώς θα σκοτωνότανε άν δεν άφηνε άμέσως την άλλη...

'Ο Τρεζέγο έκανε δει μπορούσε για να της εξηγήση τι συνέβαινε και να της δώση να καταλάβη. 'Αδύνατο! η Μπιζέζα δεν άκουγε τίποτα!

- 'Όπως θέλεις, του ειπε η Μπιζέζα. 'Αφού είν' έτσι, άς μείνη έτσι! Σού άρκίζομαι όμως στην ψυχή μου και στην ψυχή της μάνας μου δει ο' αγαπάω άκομα... Κι' δει γίνη άς γίνη. 'Εσύ δε θα πάθης τίποτα, δει κακό κι' άν με βοη έμένα!...

'Ο Τρεζέγο προσπάθησε και πάλι να τη κάνει ν' αλλάξη γνώμη... Τίποτε!... 'Η Μπιζέζα τώπνε πώς δεν τον ήθελε πειά...

- Να φύγης, του ειπε. Να φύγης άπό δώ άμέσως! 'Όλα πρέπει να τελειώσουνε μεταξύ μας...

Κι' ο Τρεζέγο έφυγε. 'Ενώ έβγαινε απ' το παράθυρο και κατέβαινε τον τοίχο, η Μπιζέζα τον έφιλιψε δυό φορές στο μέτωπο. 'Επειτα έκλεισε το παράθυρο κι' ο Τρεζέγο, σασι-ομένος μαζί και λυπημένος, έκανε κατά την πόλι.

Περόσανε κάμποσες μέρες. 'Ο Τρεζέγο άποφάσισε να περιμένη λίγο. Τέλος, ο' ένα μήνα περίπου, σκέφτηκε δει ήτανε καιρός πειά να πάη πάλι στο Ντούργα-Καράν. Νόμιμο δει η Μπιζέζα του θα τον είχε πειθυήσει και θα τον είχε ξεχάσει όδλα... 'Ελλοιζε λοιπόν δει άν της χιτυπούσε όπως και πριν τον τοίχο, η Μπιζέζα θα του άνοιγε...

'Ηταν πανσέληνος και άνάμεσα στα ψηλά σπίτια πούτανε χιτωμένα στο ξεροπόταμο τις όχθες, μια λουριδά όμοιόμοιο φώο έπεφτε στο παράθυρο. Καθώς χτύπησε στον τοίχο, το παράθυρο άνοιξε. 'Από το μαύρο σκοτάδι της κάρμαρας, ο Τρεζέγο είδε τη Μπιζέζα να βγάξη τα χέρια της άπο το παράθυρο. Φίση! Και τα δυό της χέρια ήτανε κομμένα απ' τον καρπό και κάτω και οι πληγές κοντεύανε να κλείσουν!

'Εκείνη τη στιγμή, καθώς η Μπιζέζα άκούμπισε το κεφάλι της στο κολοβά της χεiria κι' έβαλε τα κλάμματα, κάποιος άλλος μέσ' στην κάρμαρα μούγκρισε σαν άγριο θηρίο, και κάτι μετερό και κορτερό - μια κάμα - βγήκε απ' το σκοτεινό παράθυρο με όρημ μεγάλη και πετάχτηκε προς τον Τρεζέγο. Εύτοχώς δεν τον έσοτώσε. Κάθνηκε όμως μέσα στο πόδι του, και γι' αυτό ο Τρεζέλο κούτσανε έπειτα ο' άλλ τον τη ζωή...

Το παράθυρο έκλεισε. Δεν άκούστηκε τίποτα, κανένας κρότος μέσα στο σπίτι του Ντούργα - Καράν. 'Εκείνη τη στιγμή ένα συννεφάκι σκέπασε το φεγγάρι, κι' έγινε σκοτάδι.

'Όλη νύχτα, ο Τρεζέγο έμεινε κοντά στο ποτάμι η πληγή του τον πονούσε πολύ και δεν μπορούσε να περπατήη. Τέλος, κατά τα χαράματα, σπκώθηκε και κοιτούσοντας πήγε σπίτι του.

Τι ακριβώς είχε συμβη, ο Τρεζέγο δεν έμαθε ποτέ. 'Αν η Μπιζέζα, στην απελπισία της, πήγε και τα ειπε όλα του θείου της Ντούργα-Καράν, ή άν ο Ντούργα-Καράν έτρχε να μάη άπ' άλλου για τον Τρεζέγο, και βασάνισε έπειτα την άνεψιά του για να μαρτυρήση ποιός ήταν ο 'Εγγλέζος, ο Τρεζέγο δεν ξέρει. Κάτι φοβερό θα είχε συμβη και ο Τρεζέγο το άκάτεται άκομα καμιά φορά και άνατριχιάζει...

Κι' ο Τρεζέγο έχασε για πάντα τη Μπιζέζα!... Την έχασε μέσο στη μεγάλη αυτή πόλι όπου του κάθε 'Ινδού το σπίτι εινε κλειστό σαν τάφος. Το παράθυρο ποβλεπε προς το ξεροπόταμο ο Ντούργα-Καράν το έχρισε. Και ο Τρεζέγο δεν υπέρεσε ποτέ να μάη άπο πού άλλου μπορεί κανείς να μη, στο σπίτι του Ντούργα-Καράν - γιατί στο μέρος εκείνο τα σπίτια εινε πικνά, άνακατεμένα, μουστρωόδη...

Την περιπέτεια αυτή του Τρεζέγο δεν την έμαθε παρά έλλάτοιοι. Οι άλλοι όλοι νομίζονοι ο Τρεζέγο κοιτούσινε έξ ατίας του ποδιού του, πού το χτύπησε πέφτοντας μια φορά άπο τ' άλογο... Μιτάφο, Γ. Σταθ.

